

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 318/2021
25.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгићевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Биљане Синановић, Дубравке Дамјановић и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА адвоката Мирослава Дмитровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр. 39/20 од 19.11.2020. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр. 27/21 од 04.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 25.03.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Дмитровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр. 39/20 од 19.11.2020. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр. 27/21 од 04.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К.бр. 39/20 од 19.11.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 1 године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећеног, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 бр. 27/21 од 04.02.2021. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр. 39/20 од 19.11.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Дмитровић, поднео је захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело које му је стављено на терет или исте укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева нумерише повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП. Међутим, из образложења захтева произилази да правноснажне пресуде побија само због повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у ком наводи да је за постојање кривичног дела угрожавање сигурности потребно да постоји озбиљна претња, која мора бити усмерена на живот или тело оштећеног или другог лица, а да из изреке правноснажне пресуде не произилази да је претња била усмерена на живот или тело оштећеног, односно у чињеничном опису радње извршења кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, суд не наводи да је окривљени претио оштећеном да ће извршити напад на живот или тело, већ се под озбиљном претњом која је подобра да угрози сигурност оштећеног наводи: „шта је мајмуне један, ко има првенство пролаза, ја или ти, је..ћу ти матер и теби и оном твом ББ, нисам вам ја ВВ“. У конкретном случају, у правноснажној пресуди недостаје битан елемент кривичног дела из члана 138. став 1. КЗ – претња окривљеног да ће напасти на живот и тело оштећеног. Такође се наводи да се мора радити о озбиљној претњи, јер је она кривичноправно релевантна само када је озбиљна и да се мора односити на живот или тело оштећеног. Поред тога, претња као изјава (вербална претња) којом се најављује напад на живот или тело оштећеног лица мора бити јасна и недвосмислена, у смислу да ће извршилац дела заиста и напасти на живот или тело оштећеног, а што се у конкретном случају није догодило.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано бранилац у поднетом захтеву указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Околности наведене у предметном захтеву одбрана окривљеног изнела је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и с тим у вези, у образложењу пресуде на страни три, став један и два, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић